

ГАЛИНА ВДОВИЧЕНКО

36^і6 КОТІВ- РЯТУВАЛЬНИКІВ

НАМАЛЮВАЛА
НАТАЛКА ГАЙДА

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2021

РОЗДІЛ 1

– Чуєте протяглий рипучий звук: «Ірр-жж-жих-х!».
Це відчиняються ворота котячо-собачого дому.
Із розчачнутих воріт – і-гі-гі-гі-гі! – вилітає сталевий кінь,
швидкісне аварійно-рятувальне авто.
Вмикається сирена – віу-віу-віу...
Вулицями вечірнього міста мчить червоний фургон.
Увесь транспорт зупиняється, притискається до бровки,
всі поступаються дорогою знаному в місті автомобілю. Ведуть
його поглядами, сповненими захвату.

Коти-рятувальники їдуть на виклик!
Незабаром дізнаємося новини від героїчної служби порятунку.
І з вами буду я, Коментатор-Чорний кіт, і загін швидкісного котячого реагування. Ми знову разом, друзі! Мрр-няв!
У прочиненому вікні – ви бачите? – сяє пика репера Сірого.
Кіт раз по разу струшує вистроменою назовні лапою. Він горлає: «Ут-ут-ут-ут!».

Що це таке? Що за вигуки? Це котячий реп від репера Сірого.
І я замовкаю. Слухаймо Сірого!

– Ут-ут-ут-ут! І ми заходимо одразу
в оптимальний маршрут,
і турбо швидкість розганяє,
це можливо лиш тут.

На вільній трасі без обмежень буде гальмам капут.
Реве потужний двигун,
ун-ун, ут-ут,
скакун відкинув хомут,
загнав в пилюку свій кнут,

диви, реально він крут –
дикун,
тарпан,
баламуу-уут!

– Ун-ун! Ут-ут! – підхоплюють бійці рятувального загону.
– Вісімка котів у новеньких сріблястих захисних костюмах
завзято репують. А навздогін захисникам і гарантам громад-
ської безпеки линуць вулицею людські й котячі голоси: «Ун-
ун! ут-ут!». І що це? Невже? О так, собачі! Міські пси виши-
кувались уздовж траси і виють злагодженим хором, вітаючи
котів-рятувальників. «Віват! – ревуть собаки. – Хай живуть
коти!!!».

– Стоп! Стоп-стоп, Коментаторе!
– Га? – Коментатор-Чорний кіт, отямившись, помічає, що
його торкається лапка лисої кішки Баронеси. – Чому стоп?
– Тебе геть понесло, Коментаторе! Вуличні пси, кажеш,
виють-ревуть? Стоять уздовж траси й вітають котів?
– Ну а що? Усі собаки міста виявляють пошану котам-
рятувальникам! «Віват! – деруть горлянки. – Віват!».
– Та ну, Коменте, це перебір!
Азарт Коментатора повільно згасає.
– Гм... Перебір, думаєш?
– Та точно, точно – перебір, – Баронеса заспокійливо по-
плескує товариша по лапці. – Тебе понесло, друже.
Замислився Коментатор-Чорний кіт. От не дадуть фанта-
зії розгорнутися на повну. Яка картинка стояла перед очима!

Панорама! Він усе детально бачив. І, що важливо, чув. Як пра-
цювала уява!.. Поезія...

А проза життя мала інший вигляд.

Гаразд, усе спочатку. Як було насправді.

Рятувальна команда виїхала з воріт на Стасовому старень-
кому червоному «фольксвагені», хлопець щойно забрав його
з ремонту. Авжеж, не швидкісне авто, але й не колимага. Улюб-
лений транспортний засіб усіх котів. Іще відтоді, як Стас і його
тітка притулили у себе в маленькій квартирі котячу юрбу на
36 і 6 носів. Ще й дали зайдам роботу в кав'ярні.

Захисні костюми? Їх, звісно, немає. Чи хтось бачив колись
захисні котячі спецкостюми? Отож-бо! Але який би ефектний
вигляд мали коти!

Решта у репортажі Коментатора – правда. Включно з репом.

І м-ми заходимо одразу в оптимальний маршрут!..

Віу-віу-віу!!!

Звуки сирени – теж правда. Максимально наближено до оригіналу їх уміє відтворювати репер Сірій. Він може імітувати що завгодно.

Талант! Самородок!

Віу-віу!!! Ут-ут-ут-ут!

І телефонний дзвінок був насправді. Алло, це коти-рятувальники? Прийміть, будь ласка, виклик. У вуличному автоматі з продажу чипсів хтось шарудить і крекче. Там хтось є! Хтось живий у замкненому просторі. Рятуйте його!

І ось коти мчать на допомогу. Ну, тобто... як мчать? Їдуть собі помаленьку.

«Фольксваген» обережно долає пошкоджену ділянку дороги, обминаючи ями. Мусить скинути швидкість до мінімуму, бо знову доведеться їхати на ремонт.

Стас буркотить:

– Самі лише клопоти і витрати з вашою рятувальною службою... Краще б відкрили автомайстерню! Без вас є кому рятувати...

Коти не згодні. Котам ця думка видається хибною.

– Порятунок – така справа, що іноді лише котам до снаги... – Голота посмикує себе за кульчик у вусі, позирає на одноокого Кутузова: а ти, мовляв, якої думки? Чого мовчиш?

Не дочекавшись підтримки, Голота провадить далі:

– По деревах, скажімо, ніхто краще за нас не лазить.

– Без різних там, карочі, розсувних драбин, – озивається нарешті Кутузов і підморгує.

– Ага-ага, – вмить погоджується Стас, не зводячи погляду з дороги. – Знаю-знаю. Коли з голови бабусі Лялі вітром зірвало панамку й закинуло на вербу... Оце була операція! Грандіозна спецоперація «Порятунок панамки»!

– Бу-бу-бу-бу-бу, – не витримав і долучився до розмови Бубуляк. – Насправді це був порятунок душевного спокою бабусі Лялі. Й водночас – боротьба з її високим тиском. Улюблена панамка! Це не дрібниці. Ще й у такому поважному віці. Втрата панамки за певних обставин може загрожувати гармонії світу. Ні, друзі, повернути улюблену панамку – це, знаєте, важливе діло...

Бубуляк почував собі підборіддя й замовк.

– Та звісно, ваша правда, – знову погодився Стас. – Послухайте, щось там наче калатає... Праве заднє колесо, га?

Коти нашорошили вуха. Та ні, нічого там не калатає. Це лиса кішка Баронеса у тривожній валізці копирсається. У тій валізці, що коти беруть із собою на виклики.

– Перевіряю, чи взяли протизміїну сироватку, – Баронеса підводить голову. – А що, як в автомат із чипсами потрапила змія?.. Може ж таке статися?

Брати Хук і Джеб один до другого штурх-штурх – хук тобі лівою, джеб тобі прямий і блискавичний. Як ти, брате, готовий до зустрічі з гадюкою? Небезпечна робота! Оце їм до душі. Це майже бокс. Не танці котячі у Стасовій кав'ярні і не кігтяний дряпопис на дошках, ні. Рятувальна служба! Ось де справжнє мистецтво! Брати готові до будь-яких несподіванок і випробувань. Це вони прийняли виклик із телефону, вони ретельно записали,

що сталося й куди їхати. Тримають тепер журнал викликів розгорнутим, пильнують, щоб Стас не збився з керунку.

Тим часом лиса кішка Баронеса вже ліниво позіхає, наче й не праця попереду, і якщо попутники не заважатимуть балачками, то вона, можливо, спробує здрімнути. Та це лише так видається. Бо Баронеса раптом підводиться і знову зазирає у тривожну валізку: чи не забула вона протиалергійних таблеток? А що, як той, хто потрапив у пастку, кусається? Можливо, варто було прихопити ще й вакцину проти сказу? Рятувальники мають бути готові до будь-якої несподіванки.

Сьогодні їдуть на виклик підвальні коти. Їхня зміна. Хоча які вони підвальні? Ця шістка котів давно вже не підвальна, бо має разом із рештою котів і кішок власний дім. Будинок для них звела міська громада за особливі заслуги: вони знайшли для міста джерело води. Але це окрема історія про пригоди котів-детективів. І їм би нічого тоді не вдалося, якби не допомога собак. Тому тепер 36 і 6 котів ділять дім із собаками.

Разом із групою підвальних котів на виклик поспішають двоє із групи кольорових: кіт Сірий і Коментатор-Чорний кіт. Їм обом – що зміна, що не зміна, вони, коли вільні, приєднуються до чергових рятувальників. Один репує, інший коментує.

Нині вони вже відпрацювали повну зміну в Стасовій кав'ярні «36 і 6 котів». У тій самій, що znana не лише смачними булочками і запашною кавою, а й котячими танцями на відкритій веранді. Сьогодні танцювали четвірка кольорових

і вісімка жоржинок. І от, щойно додому повернулись Іветта, Лізетта, Мюзетта, Жанетта, Жоржетта, Кларетта і Колетта з Маріеттою, а також Сірий, Білий-Альбінос, Рудий і Коментатор-Чорний кіт, щойно вони повечеряли – як пролунав телефонний дзвінок.

– Рятувальники, на виїзд!

І Сірий із Коментатором-Чорним котом тут-таки теж підхопилися, забувши про втому.

Хто підтримає бойовий котячий дух, якщо ці двоє мовчатимуть? Вони не дозволять, щоб рятувальники їхали на виклик у тиші.

– Стасе, гальмуй! – гукнули Хук і Джеб. – Це тут! Ми на місці! Бачиш на вході до супермаркету хлопчика й дівчинку?.. Це... – Зазирнули в журнал виклику. – Це Петрик і Василянка.

А діти вже махали руками, угляdivши червоне авто: сюди! Сюди!

Поважний Бубуляк напрочуд жваво вибрався із салону і перший наблизився до дітей. Обое в окулярах, але автомобіль помітили здалеку.

– Це ви викликали рятувальників?

– Так.

– Як звати?

– Петрик і Василянка, – діти синхронним рухом підтягнули вгору окуляри.

Бубуляк прискіпливо придивився до них. Років по десять кожному.

– Де потерпілий?

– Там, – діти посунулися, пропускаючи валку котів і одночасно показуючи на вуличний автомат. – Отам сидить.

– Ви його бачили? – Бубуляк витяг із-за вуха олівець і схилився над нотатником.

– Бубуляк записує свідчення! – торохкотів поруч Коментатор-Чорний кіт, тримаючи кулькову ручку як мікрофон. – Послухаємо і ми...

– Ні, не бачили, – відказали діти. – Ми лише чули, як хтось усередині хрумтить і вовтузиться. Ми в поліцію зателефонували. Нам сказали: ніхто в такий автомат не проникне. Це неможливо. Йдіть собі, діти, додому. Не бешкетуйте.

– Чому ви звернулися до нас?

– Бо більше немає до кого.

– Оце правильно сказано! – втрутився Коментатор-Чорний кіт. Він озирнувся, наче в об'єктив уявної кінокамери, і мовив з усмішкою: – Коли нема в кого просити про допомогу, телефонують котам-рятувальникам. Прошу це теж записати.

